

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Ing. R. C.**, zastoupen Mgr. Richardem Kolibou, advokátem se sídlem Hrabinská 498/19, Český Těšín, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2019, č. j. 25 Ad 10/2018 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2018, č. j. PPR-11910-5/ČJ-2018-990131, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 13. 3. 2017, č. j. KRPT-16742-22/ČJ-2017-0700OP. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 19. 1. 2017 o zjednání nápravy a doplacení rozdílu služebního příjmu za období od 1. 1. 2011 ve výši 10% zvýšení základního tarifu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), za výkon směnného provozu či nepřetržitého výkonu služby.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 2. 2019, č. j. 25 Ad 10/2018 – 30.

[3] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že při posouzení otázky, zda žalobci náleží desetiprocentní navýšení základního tarifu služebního příjmu, je nutné vycházet z konkrétního režimu jeho služby. Z rozpisu služeb žalobce je nesporné, že se žalobce nad rámec běžné doby výkonu služby podílel také na zajišťování nepřetržitého provozu výjezdové skupiny. Z přehledu žalobcem vykonaných služeb měl krajský soud za prokázané, že žalobce se na činnosti výjezdové skupiny podílel nepravidelně, vždy však maximálně dvěma službami v měsíci. V rozhodné době činila doba, kterou žalobce strávil při zajišťování služby výjezdové skupiny mimo svou běžnou pracovní dobu, přibližně 12 % celkového fondu jeho pracovní doby. Za takto zjištěného skutkového stavu se krajský soud dále zabýval otázkou, zda režim služby žalobce lze kvalifikovat jako nepřetržitý. Přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012 – 53, publ. pod č. 2711/2012 Sb. NSS, kde zdejší soud posuzoval obdobnou skutkovou situaci, kdy žalobkyně trávila při zajišťování služby výjezdové skupiny mimo svou pracovní dobu přibližně 25% celkového fondu její pracovní doby. Krajský soud proto uzavřel, že služba vykonávaná žalobcem nebyla takového charakteru, aby zapříčinila intenzivní narušení biorytmu a společenského a rodinného života žalobce. Z toho důvodu nelze režim služby žalobce kvalifikovat jako nepřetržitý.

[4] K námitce různých charakterů jednotlivých rozhodnutí a z toho vyvozujiícího nároku na navýšení základního tarifu služebního příjmu, krajský soud uvedl, že tato je irelevantní k nyní projednávané věci. Konstatoval, že předmětem soudního přezkumu je žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, a proto není oprávněn zabývat se přezkumem předcházejících samostatně přezkoumatelných rozhodnutí správních orgánů, jejich povahou, případně hodnotit jejich vzájemný vztah, jak požadoval žalobce. Pokud žalobce nesouhlasil s rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 21. 12. 2010, č. j. RŘMSK-KA-2117/2010, bylo plně v jeho dispozici se proti takovému rozhodnutí bránit zákonem předvídaným způsobem, což však neučinil. Podle tohoto pravomocného rozhodnutí žalobci ode dne 1. 1. 2011 přísluší základní tarif služebního příjmu bez desetiprocentního navýšení ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Lze tedy přisvědčit závěrům žalovaného, který vyplatil žalobci rozdíl služebního příjmu pouze do konce roku 2010.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovatel svou službu vykonává v rámci nepřetržitého provozu, a tedy zda má nárok na 10% zvýšení základního tarifu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Poukázal na to, že službu vykonával v rámci nepřetržitého provozu na základě rozhodnutí ředitele pro řízení lidských zdrojů Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 22. 5. 2009, č. j. RŘŘLZ-KA-1806/2009 (i rozhodnutí předcházejících), a byl mu proto tímto a předcházejícími obdobnými rozhodnutími přiznán základní tarif služebního příjmu zvýšený podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru o 10%. Následně, aniž by se po stránce výkonu služby stěžovatelem cokoliv změnilo, tj. stěžovatel stále vykonával služební poměr ve stejném časovém rozsahu vč. podílu na výkonu služby výjezdové skupiny (v obdobném procentuálním poměru), rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 21. 7. 2010, č. j. RŘMSK-KA-1098/2010 (to bylo později zrušeno), ani rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 21. 12. 2010, č. j. RŘMSK-KA-2117/2010, nebylo stěžovateli zvýšení základního tarifu o 10% přiznáno. V mezidobí mezi jednotlivými rozhodnutími přitom nedošlo ke změně zákonné úpravy, tj. zákona o služebním poměru. Rovněž příslušný služební orgán

pokračování

se ve svých rozhodnutích blíže nezabýval tím, co evokovalo změnu v posouzení naplnění podmínek pro přiznání 10% zvýšení základního tarifu služebního příjmu stěžovatele.

[7] K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012 - 53, který se věnoval skutkově podobné (nikoliv totožné) věci, stěžovatel uvedl, že závěry tohoto rozsudku nelze mechanicky přejímat bez dalšího zkoumání. Správní orgány se měly zabývat konkrétním příslušníkem, tj. stěžovatelem, a zjišťovat, nakolik intenzivní byl zásah do jeho biorytmu, sociálního a rodinného života v souvislosti s jeho zařazením do výjezdové skupiny. Místo toho se v rámci opravných řízení zkoumal pouze procentuální podíl, nakolik se stěžovatel účastnil služby v rámci výjezdových skupin v poměru s jeho základní pracovní dobou. Nadto citovaný rozsudek byl vydán již v roce 2012, přičemž od té doby se změnila (ztížila) i práce příslušníka bezpečnostních sborů, který je zařazen do výjezdové skupiny, když páchaná trestná činnost je mnohdy daleko sofistikovanější a vyžaduje tak více odborných znalostí i zkušeností. Nelze se proto řídit pouze procentuálním poměrem, jak bylo judikováno v uvedeném rozsudku.

[8] V další části kasační stížnosti stěžovatel poukazoval na nezákonnost rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 21. 7. 2010 (zrušeného žalovaným na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014 – 43), ze dne 21. 12. 2010 a dalších, které byly později vydány v rámci určování služebního příjmu stěžovatele, z nichž žádné podle jeho názoru nebylo vydáno v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud posoudil věc stěžovatele náležitě a v souladu s právními předpisy a v napadeném rozsudku uvedl přezkoumatelné závěry, které též řádně odůvodnil, a to s poukazem na přílehavou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Kasační námitky pak označil za liché, nepřipadné a v jistém smyslu též spekulativní. Žalovaný má i nadále za to, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012 – 53, je plně aplikovatelný na případ stěžovatele, neboť se vztahuje k posouzení nepřetržitosti režimu výkonu služby příslušníka Policie České republiky zařazeného ve výjezdové skupině a obsahuje detailní posouzení, výklad a vyhodnocení předmětné problematiky. Případ stěžovatele se tak s případem řešeným Nejvyšším správním soudem v podstatných rysech zcela shoduje. Žalovaný při posuzování výkonu služby stěžovatele a jeho konkrétním podílení se na činnosti výjezdové skupiny na podkladě provedených důkazů zjistil konkrétní intenzitu, kterou bylo zasahováno do biorytmu a rodinného či sociálního života stěžovatele. V řízení ve věcech služebního poměru stěžovatele vyplynulo, že se na zajišťování výjezdové skupiny podílel pouze ve zlomku základního fondu doby služby, konkrétně ve 12 %, což odpovídá v průměru cca jedné směně v měsíci. Pokud tedy z judikatury plyne, že podílení se na činnosti výjezdové skupiny v rozsahu odpovídajícím 25 % fondu doby služby nedosahuje intenzity nezbytné pro přiznání základního tarifu zvýšeného o 10 %, pak z logiky věci nemůže zákonné podmínky stanovené v § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru naplnit příslušník bezpečnostního sboru, který se na činnosti výjezdové skupiny podílí z 12 % své služby. Stran intenzity zásahu do biorytmu a rodinného života příslušníka Policie České republiky je pak třeba posoudit rozsah služby stěžovatele v rámci výjezdové skupiny, nikoli náročnost činnosti Policie České republiky jako takové. Sofistikovanost páchané trestné činnosti a zvýšené nároky na odbornost a zkušenosti policistů, kteří plní úkoly svěřené policii zákonem, je tak v tomto smyslu irelevantní. Argumentace stěžovatele jeho předchozím úspěchem, kdy rozsudkem

Nejvyššího správního soudu byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2014, č. j. 8 Ad 15/2011 – 43, spolu s rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2011, č. j. PPR-26987-5/ČJ-2010-99KP, je nepřijatelná. Důvodem zrušení bylo totiž porušení procesních práv stěžovatele v prvoinstančním řízení (vydání nalézacího rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení), přičemž se jednalo o takovou vadu, kterou nebylo možné zhojit v odvolacím řízení. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku nezabýval právní otázkou týkající se kvalifikace režimu vykonávané služby. Pokud jde o stěžovatelem zmiňovaná další rozhodnutí vydaná ve věcech služebního poměru, jedná se o samostatná rozhodnutí, proti nimž mohl stěžovatel brojit opravnými prostředky, což neučinil. Dotčená rozhodnutí jsou tak pravomocná a jejich přezkum není předmětem tohoto řízení. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podstatou kasační stížnosti je tvrzení stěžovatele, že mu vznikl nárok na 10% zvýšení základního tarifu ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, neboť se nad rámec běžné doby výkonu služby podílel také na zajišťování nepřetržitého provozu výjezdové skupiny.

[14] Podle § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru *základní tarif je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen. Podle odst. 2 téhož ustanovení základní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, se zvyšuje o 10% příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby.*

[15] Podle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru *za dvousměnný nebo třisměnný režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.*

[16] Na úvod Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkový stav není mezi stranami sporný. Lze proto shodně s krajským soudem konstatovat, že stěžovatel byl ke dni napadeného rozhodnutí služebně zařazen jako komisař 1. oddělení obecné kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, územní odbor Karviná. Nad rámec běžné doby výkonu služby se stěžovatel podílel také na zajišťování nepřetržitého provozu výjezdové skupiny. Stěžovatel se na činnosti výjezdové skupiny podílel nepravidelně, v různých dnech v týdnu, vždy však jednou maximálně dvěma službami v měsíci. Výjimku tvoří pouze měsíc květen 2015, kdy stěžovatel vykonal tři směny a měsíce únor, březen a prosinec roku 2017, kdy se stěžovatel nepodílel na nepřetržitém provozu výjezdové skupiny ani jednou směnou. Stěžovatel tedy v roce 2014 vykonal 18 takových služeb, v roce 2015 vykonal 17 služeb, v roce 2016 vykonal 16 služeb, v roce 2017 vykonal 10 služeb. V celkovém součtu stěžovatel vykonal 61 směn k zajištění výjezdové skupiny, a to v rozsahu 968 hodin. Při celkovém počtu 8 024 všech stěžovatelem odpracovaných hodin

pokračování

za předmětné období, se tak stěžovatel podílel na činnosti výjezdové skupiny pouze v rozsahu 12,06% z celkového fondu jeho pracovní doby.

[17] Otázkou posouzení nepřetržitosti režimu výkonu služby příslušníka Policie České republiky zařazeného ve výjezdové skupině se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval již v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012 – 53. V uvedeném rozsudku soud zejména konstatoval, že za nepřetržitý režim služby není možno považovat ten, v jehož rámci k výkonu těchto směn dochází pouze ve zlomku základního fondu pracovní doby (v daném případě se jednalo o 25 %). Takový pracovní režim spadá pod způsob rozvržení služby, který zákon označuje jako nerovnoměrný (§ 53 odst. 3 zákona o služebním poměru). Své závěry pak zdejší soud shrnul do právní věty, že *„Podílí-li se příslušník bezpečnostního sboru mimo jiné i na výkonu činnosti, která musí být zajišťována nepřetržitě (zde výjezdové skupiny), neznamená to bez dalšího, že jeho režim služby lze kvalifikovat jako nepřetržitý ve smyslu § 53 odst. 4 věty druhé zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Pro nepřetržitý režim služby je charakteristické střídání příslušníků v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, které je natolik intenzivní, že způsobuje zásah do jejich biorytmu a sociálního a rodinného života.“* Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že uvedené závěry lze aplikovat i na případ stěžovatele. I v jeho případě byla totiž posuzována shodná otázka, tedy zda lze režim výkonu jeho služby považovat za nepřetržitý za situace, kdy se v rozhodné době nepravdělně jednou či dvakrát do měsíce podílel nad rámec základního fondu pracovní doby na výkonu činnosti výjezdové skupiny. Pokud tedy Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že za nepřetržitý režim služby není možno považovat ten, v jehož rámci k výkonu těchto směn dochází v rozsahu 25 % základního fondu pracovní doby, tím méně lze za nepřetržitý považovat režim služby stěžovatele, který se v rozhodné době podílel na výkonu činnosti výjezdové skupiny v rozsahu toliko 12 % z celkového fondu své pracovní doby. Není přitom pravdou, že by závěry citovaného rozsudku byly aplikovány na případ stěžovatele mechanicky. Jak z žalobou napadeného rozhodnutí, tak i z rozsudku krajského soudu je naopak zřejmé, že byly posuzovány konkrétní okolnosti týkající se výkonu služby stěžovatele (četnost a délka předmětných služeb v konkrétních kalendářních měsících, celkový počet odpracovaných hodin apod.). Procentuální podíl, jímž se určitý příslušník podílí na výkonu činnosti výjezdové skupiny nad rámec základního fondu pracovní doby, přitom lze považovat za objektivní kritérium, na jehož základě je možno usuzovat nakolik intenzivní je zásah do jeho biorytmu, sociálního a rodinného života v souvislosti s jeho zařazením do výjezdové skupiny. Rovněž je třeba dodat, že ani skutečnost, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vydán již v roce 2012, nemá vliv na aplikovatelnost jeho závěrů na nyní posuzovanou věc, neboť v mezidobí nedošlo ke změně příslušné právní úpravy ani ke změně judikatury správních soudů. Tvrzení stěžovatele, že se v mezidobí změnila (ztížila) práce příslušníka bezpečnostních sborů, když páchaná trestná činnost je mnohdy daleko sofistikovanější a vyžaduje tak více odborných znalostí i zkušeností, pak nijak nesouvisí s posuzováním časového rozsahu výkonu služby v rámci výjezdové skupiny z hlediska zásahu do biorytmu, sociálního a rodinného života stěžovatele. Navíc lze poukázat na to, že toto tvrzení stěžovatele je velmi obecné.

[18] Pokud jde o námitky směřující proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 21. 12. 2010, č. j. RRMSK-KA-2117/2010, jímž byl stěžovateli s účinností od 1. 1. 2011 přiznán základní tarif služebního příjmu bez desetiprocentního navýšení, a dalším rozhodnutím, která byla později vydána v rámci určování služebního příjmu stěžovatele, tyto jsou v nyní posuzované věci nepřipadné. Jedná se totiž o samostatná rozhodnutí vydaná v jiných řízeních, která nejsou předmětem soudního přezkumu v nyní posuzované věci. Navíc jak vyplývá z vyjádření samotného stěžovatele, tento se proti nim ani nebránil opravnými prostředky. Tato rozhodnutí jsou tedy pravomocná a je tak třeba vycházet z presumpce jejich správnosti.

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgány nepochybily, pokud nevyhověly žádosti stěžovatele ze dne 19. 1. 2017 o doplacení rozdílu služebního příjmu za období od 1. 1. 2011 ve výši 10% zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru, neboť režim výkonu jeho služby v rozhodném období nelze považovat za nepřetržitý ve smyslu § 53 odst. 4 téhož zákona. Navíc jak bylo již výše uvedeno, na základě pravomocného rozhodnutí ze dne 21. 10. 2010 s účinností od 1. 1. 2011 stěžovateli příslušel pouze základní tarif služebního příjmu (bez desetiprocentního navýšení). Krajský soud tak postupoval správně, když podanou žalobu zamítl.

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu